

Ogsaa Kafeskatten har jeg mine Tvivl om vil give de 20 Mill. Kr., hvortil den er anslaaet. Det forekommer mig, at de Tal, der senest er offentliggjort i „Statstidende“ for denne Skat, viser en nedadgaaende Tendens. I September i Aar har den givet 1,75 Mill. Kr., i Fjor gav den 1,94 Mill. Kr. Jeg er altsaa tilbøjelig til at tro, at den vil gaa nedad.

Jeg skal saa gøre nogle almindelige Bemærkninger med Hensyn til vor hele finansielle Stilling. Der er et Problem, som atter og atter melder sig, og som gaar ind i Menigmands Diskussion i stedse højere Grad, det er Valutaproblemet. Der sagde den højtærede Finansminister, at den offentlige Økonomi spillede en stor Rolle for dette. Det er jeg ganske enig i, der er ingen Tvivl om, at den danske Kronens Købeevne paa Verdensmarkedet i fremragende Grad er afhængig af vor egen Respekt for den danske Krone. Jo mere vi respekterer den, jo mere vil vi have Udsigt til ogsaa at faa den respekteret udadtil, og denne Respekt gør sig gældende dels i det daglige Forbrug og dels i den offentlige Økonomi. Nu har der jo Gang paa Gang været præket forgæves for den danske Forbruger om at spænde Livremmen ind, saa længe, at jeg tror, man efterhaanden er blevet ked af at hale i denne Livrem, og man vil ikke fra de andre Partiers Side gaa med til en Skattepolitik, som i nogen Grad tvinger den danske Forbruger bort fra Luksusforbrug, i hvert Fald vil man det ikke i saa høj Grad, som man fra vor Side finder det ønskeligt. Denne Henvendelse til den jævne Mand er derfor efter min Mening ikke videre virkningsfuld, men for det offentlige gælder det dog, at naar blot nogle forholdsvis faa Mennesker bliver enige om at vise Økonomi, er Økonomien dermed sikker. Derfor staar man her paa et langt sikrere Grundlag med Hensyn til sine Bestræbelser for at virke ind paa den danske Krone og dens Stilling. Og der vil jeg gerne gaa tilbage til det lykkelige Tidspunkt, da det store Systemskifte fandt Sted her i Landet. Da hed det i Trontalen, at blandt Opgaverne var en Løftelse af Folkets aandelige og økonomiske Velfærd og Skattebyrdernes hensigtsmæssigere Fordeling og Erhvervslivets Opkomst. Nu beder jeg ærede Skatteydere her i denne Sal om at se paa, hvorledes det er gaaet dem siden 1901, hvor meget hensigtsmæssigere Fordelingen er blevet — ja, jeg kunde ogsaa lade denne Opfordring gaa langt udenfor denne Sal. Jeg tror, at de

aller fleste Mennesker vil være paa det rene med, at Lettelse er der ikke meget af, medens der er en hel Masse Mennesker, som kan paavise, at de har faaet betydelig mere i Skat.

Men der kom en udførligere Udtalelse om dette Spørgsmaal fra daværende Finansminister Hage. Han sagde, at Vanskelighederne — for der var ogsaa den Gang Vanskeligheder — ligger i de stærkt stigende Fordringer, der paa alle Omraader stilles til Statens Ydeevne, at Staten stadig skal paatage sig nye store Udgifter og samtidig give Afkald paa Indtægter. Hr. J. C. Christensen sagde Aaret forud noget om, at hvis Statskassen tidligere havde kunnet undvære 2,5 Mill. Kr., kunde den nu undvære 5 Millioner. Det var altsaa de lykkelige Tider, da man virkelig for Alvor spekulerede paa en Skattelettelse. Og Finansminister Hage fortsatte, at vore Finanser i Bunden var sunde, men at der var Brug for mere af den nøgterne Sparsommelighed, som i tidligere Tid var Folkets Særkende, den Egenskab, der i de første 30 Aar af vor Frihedsliv bragte os fra at være et fattigt og forgældet Land til at være et velstaaende. Og saa kom det glade Haab, som man den Gang nærede, at nu, da Folkets Flertal havde fundet sit Udtryk i Regeringen, og dette Tings Flertal umiddelbart sammen med Regeringen delte Ansvaret for Styrelsens Retfærdighed, turde det være paa sin Plads at fremmane noget af hin Sparsommelighedens Aand og haabe, at den noget mere end i de senere Aar maatte sætte sit Segl paa vor Statshusholdning.

Det var det glade Haab, hvormed de demokratiske Partier i Danmark efter Systemskiftet gik ind til at overtage Ansvaret for Statens hele finansielle Førelse. Og hvad er saa Resultaterne af denne Virksomhed? Ja, jeg vil først lade det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen tale. Han sagde den Gang — [det var Aaret forud, han sagde det —, at Budgetterne var meget forsigtigt lagt. Han paaviste, at Indtægterne i 1895—96 havde været anslaaet til 56,3 Mill. Kr. og havde givet 61,9 Millioner. Det følgende Aar anslaaet til 57,6 og givet 63,8 Mill. Kr., det følgende Aar 60,9 og givet 67,8 Mill. Kr., det næstfølgende Aar 64,5 og givet 69,5 Mill. Kr. I 5 Aar, siger han, har de løbende Indtægter oversteget de løbende Udgifter med 57,5 Mill. Kr., som for største Delen er brugt til Jernbaneanlæg og Havne. Dertil er brugt 33 Mill. Kr. og til Afdrag paa Gælden en 8—9 Mill. Kr. Det ærede Med-